ՍԱՂԻՄԱԿԱՆ

ՀԱՃԸ ԻՍԱՀԱԿԻՆ

Համայնասփիւռ մութին մէջ, պատմուճանիդ տակ ցաւի,
Դուն արիւնող խիղճ մըն ես, ու շիթ առ շիթ կը կաթի
Մեղրը անցեալ օրերուդ ճռտլումէ մ'իսկ լոյսի:

Դուն կը պահես նայուածէս, ով վիրաւոր հի՛ն խաղաք,
Դաշնաւոր պա՛րը ձեւիդ, գիծերուդ երգը խօսուն,
Մերթ արբուքեաճ, մերթ լացի դուն հետեանքի ծուլ անհուն:

Թատերաբեմ եւ ջուկէս, մարդկային մեծ տուժին.
Մեղի՛ օրհաս. Մարգարէն, Աստուած ու մարդ ամէնին ալ
Քեզ օրհնեցին եւ տրին՝ օրհնէնքէն վերջ անէծքին:

Ինչո՞ւ սիրել զքեզ դեռ... զի հմայքներդ իսէ ներս
Որպէս զանգակ տօնական ղօղանջեցին անդադար
Ու իմ օրերս փառատօն մ'ըրին անուանդ նըւիրուած:

Թեւակին տակ նայուածիս, կը նաւարկէր երբ նոգիս
Ձողփիւնները ալ իր նապուկ, տագնապահար էութիւնս
Գտնել կարծեց — ով պատրանք — քեզ նաւակայմ մը խաղաղ.

Ու խարըսխել դիւր ըլլար ոտի մը տակ խնկապատ,
Կամ սրբատաշ գմբէթի մը տուրջն հսկել սրբակեաց
Կամ միշտ խոկալ երազուն, իբր մեծամոլ լուսկեաց:

Ինքզինքիդ մէջ բաժնուած, խռովակոծ, վիրաւոր,
Իբր թէ շիկնոտ, բայց դուն մութն ըզգեցած ես իբրեւ հոլ՝
Չի մեղմն ըսին կ'ախորժի, մութն ունենալ դաշնակից:

... Ուրեմն այսպէս՝ իյնայիր պիտի կայէն կատարիդ
Եւ ծրտարած իբր ի հուն խոկայիր ցաւդ անհունն.
— Այսպէս է գիրը ճակտին —, մեղրդ լալով սրբէ դուն:

ՉԱԽԷՆ Ս. Չ.

digitised by - A.R.A.R.@